

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Novákové a soudců JUDr. Radima Pastrňáka, Ph. D. a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci

žalobkyně: **B. Z.**, narozená dne „X“
státní příslušnost Republika Kazachstán
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-160054-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-160054-4/SO2021, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 písm. a) zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-14094-13/CD-2021, jímž byla zamítnuta její žádost o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

cizineckého pasu pro nesplnění podmínky uvedené v § 113 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

2. Žalobkyně zejména nesouhlasila se závěrem žalovaného, který přisvědčil správnímu orgánu I. stupně v tom, že žalobkyně v řízení o vydání cizineckého pasu nedoložila, že si nemůže cestovní doklad opatřit z důvodů nezávislých na své vůli. Namítala, že k doložení uvedených důvodů jí bránících v získání cestovního pasu, opakovaně navrhovala svůj výsledek a výsledek svého manžela, jakož i připojení spisů o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a o prodloužení doplňkové ochrany. Vytýkala správním orgánům, že tyto důkazy neprovedly, ačkoliv současně správní orgán I. stupně rozhodnutí založil na závěru o neunesení důkazního břemene žalobkyní. Nesouhlasila se závěry žalovaného, že její účastnický výsledek a výsledek jejího manžela nejsou důkazy o žalobkyní tvrzených skutečnostech ani se závěrem, že pokud se vzdala doplňkové ochrany, umožňuje jí povolení k trvalému pobytu komunikaci se zastupitelským úřadem. Zdůraznila, že žalovaný není oprávněn upřednostňovat listinné důkazy oproti výsledkům účastníka řízení a svědka a fakticky je tak nadřazovat, když se dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jedná o rovnocenné důkazní prostředky. Namítala nesprávnost závěru žalované o tom, že spisy týkající se doplňkové ochrany nejsou v tomto řízení relevantním důkazem, pakliže z nich vyplývá, v jakém období žalobkyně nekontaktovala zastupitelský úřad Republiky Kazachstán, tj. odůvodňují závěr, že žalobkyně automaticky, na základě tehdy platné úpravy nabývání a pozbývání občanství Republiky Kazachstán, občanství pozbyla, stejně jako z nich vyplývají důvody jejího opuštění Republiky Kazachstán, problémy, která tam žalobkyně a její rodina měla, potvrzující důvodnost jejích obav z kontaktu se zastupitelským úřadem tohoto státu. Rovněž namítala, že oficiální informace Velvyslanectví Kazašské republiky, které si správní orgán I. stupně opatřil, nejsou úplné, a že Republika Kazachstán není, jak musí být správnímu orgánu známo z jeho úřední činnosti, považována za demokratický právní stát respektující lidská práva a svobody a popsala postup zastupitelského úřadu při podání žádosti o cestovní pas. Žadatelé jsou při podání žádosti vyslýcháni, musí objasnit svoji pobytovou minulost mimo území Republiky Kazachstán a doložit předchozí pobytové tituly, na základě kterých pobývali na území České republiky, musí poskytnout údaje o svém bydlišti v České republice, telefonní a další kontakty, jejichž pravdivost poté zastupitelský úřad prověřuje. Dále musí doložit informace o svých rodinných příslušnících, kteří s nimi na území České republiky pobývají a pokud má žadatel děti, které jsou vedeny jako osoby bez státního občanství (což je případ žalobkyně), musí zažádat o kazašský cestovní doklad i pro tyto děti, které se tak nuceně stanou občany Kazašské republiky. Žádost o vydání nového cestovního dokladu se dle právních předpisů Republiky Kazachstán považuje za žádost o vrácení kazašského občanství u osob, které je pozbyly. Žalobkyně nemá zájem se stát znovu občanem Republiky Kazachstán a nechce, aby se nuceně staly občany Republiky Kazachstán její děti, které jsou zatím bez občanství. Žalobkyně uvedla, že tato tvrzení a další podrobnosti a zkušenosti jiných žadatelů chtěla uvést při svém výsledku.
3. K závěru správního orgánu, že ztrátu občanství je možno prokázat pouze oficiálním dokumentem, žalobkyně namítala, že tento neodpovídá zákonu a tvrdila, že získání úředního dokladu o ztrátě občanství Republiky Kazachstán předpokládá stejný postup jako získání cestovního dokladu. S podáním žádosti o vydání dokladu u zastupitelského úřadu by byl spojen její výsledek a bylo by požadováno předložení dokladů a informací o

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

žalobkyni a jejích rodinných příslušnících. Žalobkyně není ochotna tyto doklady předkládat, neboť její rodina byla v Kazachstánu pronásledována. K argumentaci správního orgánu, že nepodložila žádným dokladem svůj strach z jednání zastupitelského úřadu, žalobkyně uvedla, že „strach“ nelze dokládat jinak než výsledkem žalobkyně a jejího manžela. Zdůraznila, že správní orgán I. stupně pro potřeby řízení o žádostech o mezinárodní ochranu sám shromažďuje informace o poměrech v Republice Kazachstán a o jednání tamních úřadů, pročez mu důvody obav žalobkyně z kontaktu se zastupitelským úřadem musí být známy z vlastní činnosti, z dokumentů, které má k dispozici, a které žalobkyně sama získat nemůže. K postupu správního orgánu I. stupně, který odmítl připojit v předmětné věci spisy týkající se žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, a žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně namítala, že z těchto vyplývá, že již v minulosti upozorňovala na to, že pozbyla občanství Republiky Kazachstán a nesouhlasila se závěrem, že v důsledku dobrovolného vzdání se doplňkové ochrany za účelem získání trvalého pobytu se nemůže dovolávat ochrany před státními orgány země původu. Nesouhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně, že čestné prohlášení, není samo o sobě důkazem o skutečnostech v něm uváděných a není jím možné nahradit doklad o ztrátě státního občanství s tím, že jí zákon č. 326/1999 Sb., umožňuje doložit nemožnost opatřit si cestovní doklad jakýmkoli způsobem, nikoli pouze listinou a proto může využít čestné prohlášení bez jakéhokoli omezení nebo podmínek. Převzal-li žalovaný závěry správního orgánu I. stupně, zatížil tím své rozhodnutí stejnou vadou jako správní orgán I. stupně. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem, že nevydáním cizineckého pasu nemůže být nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života s tím, že nevydání pasu pro ni znamená omezení v cestování, což představuje zásah do svobody pohybu a pobytu rodinného příslušníka občana EU, jehož svobodu pohybu a pobytu zaručuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zrekapituloval průběh správního řízení a v něm vydaná rozhodnutí. K žalobní argumentaci žalobkyně zdůraznil, že žalobkyně opakuje stejné důvody, kterými se správní orgány již zabývaly, a které nezpochybnují správnost napadeného rozhodnutí ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-160054-4/SO-2021, které splňuje všechny požadavky stanovené § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutí je řádně odůvodněno, odvolací námitky žalobkyně byly v odůvodnění rozhodnutí vypořádány, žalovaný v odůvodnění popsal důvody, pro které námitky žalobkyně považoval za mylné či nerozhodné a popsal i úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů. Žalovaný nadále považuje rozhodnutí za správné. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení s takovýmto postupem soudu souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 29. 3. 2021 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání cizineckého pasu s odůvodněním, že je osobou bez státní příslušnosti, neboť se bez závažných důvodů v průběhu tří let nenahlásila zastupitelskému úřadu Republiky Kazachstán, v důsledku čehož ztratila v roce 2009 občanství v souladu s § 21 bod 4 zákona č. 1017-XII ze dne 20. 12. 1991, o občanství Republiky Kazachstán ve znění pozdějších změn, neboť od roku 2006 žije na území České republiky, kde jí byla přiznána doplňková ochrana. Jako osoba bez státní příslušnosti si nemůže opatřit cestovní doklad. K prokázání svého tvrzení, že je osobou bez státní příslušnosti navrhla provést důkaz svým účastnickým výsledkem a výsledkem svého manžela. Rovněž poukázala na své obavy z návštěvy zastupitelského úřadu Republiky Kazachstán za účelem získání dokladu o tom, že nemůže získat cestovní pas, vycházející z toho, že zemi původu opustila s rodinou z důvodu pronásledování. Uvedla, že úřady Republiky Kazachstán neví, že se žalobkyně nachází v České republice a případné kontaktování zastupitelského úřadu by mohlo být podnětem k opatřením vůči ní a její rodině. Žalobkyně konkrétně jí hrozící nebezpečí nepopsala, toliko odkázala na spis týkající se její žádosti o mezinárodní ochranu a prodloužení doplňkové ochrany a navrhla připojení těchto spisů. Správní orgán I. stupně dne 19. 5. 2021 vyzval žalobkyni prostřednictvím jejího zástupce k doplnění žádosti o vydání cizineckého pasu o doklady prokazující skutečnosti znemožňující ji získat cestovní pas v zemi jejího původu, resp. prokazující, že je osobou bez státní příslušnosti, s tím, že důkazy o tvrzených skutečnostech nelze nahradit čestným prohlášením o těchto skutečnostech. K doplnění žádosti správní orgán žalobkyni stanovil lhůtu 10 dnů. Žalobkyně žádost doplnila dne 25. 5. 2021 tak, že zopakovala svá tvrzení o ztrátě občanství Republiky Kazachstán a k důkazu opětovně navrhla svůj výsledek a výsledek svého manžela M. Ch. a zákon o občanství Republiky Kazachstán. Opakovaně navrhla provedení důkazu spisy o její žádosti o mezinárodní ochranu a její prodloužení k prokázání délky doby, po kterou se nenahlásila orgánům Republiky Kazachstán. Zopakovala, že doklad o ztrátě občanství či o nemožnosti získat cestovní doklad této republiky si nemůže zajistit pro obavu z návštěvy zastupitelského úřadu republiky, kterou opustila z důvodu pronásledování. Poukázala na to, že dříve byla osobou s přiznanou doplňkovou ochranou, které se vzdala, aby získala povolení k trvalému pobytu, a proto nemá být nucena do kontaktu se státními orgány Republiky Kazachstán. Vyzvala správní orgán, aby zvážil dopady zamítnutí žádosti o vydání cestovního pasu do jejího soukromého a rodinného života, neboť žije na území České republiky řadu let se svou rodinou, kdy její dvě děti jsou bez státního občanství a další dvě jsou občany České republiky, vzdala se doplňkové ochrany z důvodu povolení k trvalému pobytu, které jí bylo uděleno bez platného cestovního dokladu. Uvedla, že jejím cílem je vyřešit dosud neuspořádané bytové poměry členů rodiny, kteří nemají občanství České republiky.

9. Z obsahu spisu vyplývá, že správní orgán si zajistil podklady pro rozhodnutí, a to informace Velvyslanectví Kazašské republiky v České republice (dále jen „zastupitelský úřad“) o podmínkách vydání (výměny) cestovního dokladu a překlad čl. 21 zákona č. 1017-XII ze dne 20. 12. 1991, o občanství Republiky Kazachstán, týkající se důvodů pozbytí občanství Republiky Kazachstán. Správní orgán I. stupně poskytl žalobkyni možnost seznámit s podklady rozhodnutí, žalobkyně této možnosti prostřednictvím zástupce využila a sdělila, že se k podkladům pro rozhodnutí vyjádří ve lhůtě 15 dnů, vyjádření však nepodala. Správní orgán I. stupně dne 24. 8. 2021 rozhodnutím č. j. OAM-14094-13/CD-2021 žádost žalobkyně o vydání cizineckého pasu z důvodu nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl. Uzavřel, že žalobkyní uváděné důvody, které jí neumožňují si opatřit cestovní doklad státu jejího původu, nejsou na její vůli nezávislé. Odmítnutí kontaktu se zastupitelským úřadem je jednoznačně projevem její vůle, zejména neuvádí-li žalobkyně konkrétní důvody svých obav, navíc v situaci, kdy se žalobkyně vzdala jí dříve poskytnuté tzv. doplňkové ochrany, aby získala povolení k trvalému pobytu v České republice. K tvrzení o ztrátě občanství správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobkyně od roku 2006 vystupovala jako občanka Republiky Kazachstán, toto měla uvedeno v dokladech o doplňkové ochraně a souvisejících cizineckých pasech, a sama to nevyvracela. Dle správního orgánu I. stupně není důkazem způsobilým prokázat zánik svazku mezi žalobkyní a státem, jehož občankou prokazatelně dle posledních dokladů byla, její výslech ani výslech jejího manžela, ale doklad dotčeného státu. Současně zdůraznil, že svým výslechem žalobkyně nemůže doplňovat, resp. nahrazovat tvrzení o rozhodujících skutečnostech. Zamítavé rozhodnutí o žádosti o vydání cizineckého pasu neshledal správní orgán nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, pakliže takto bylo postupováno dle zákona, žalobkyni je nadále umožněno realizovat bez omezení svůj soukromý a rodinný život na území České republiky a omezení žalobkyně v cestování mimo území České republiky je důsledkem jejího rozhodnutí, když nedoložila splnění podmínek vydání cizineckého pasu, a ani se nepokusila získat potvrzení o zániku občanství ani cestovní doklad země svého původu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně včasné odvolání, které odůvodnila totožně jako správní žalobu. Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-160054-4/SO-2021, odvolací správní orgán, odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 8. 2021, č. j. OAM-14094-13/CD-2021, potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu vyplývá, že se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně o tom, že žalobkyně nedoložila důvody na její vůli nezávislé, které jí brání v obstarání cestovního dokladu, když nedoložila důvody své obavy z jednání se zastupitelským úřadem Kazašské republiky, ani že pozbyla státní občanství tohoto státu, zejména nebylo-li prokázáno, že žalobkyně zastupitelský úřad kontaktovala s žádostí o potvrzení o pozbytí občanství Republiky Kazachstán či vydání cestovního dokladu. Žádost žalobkyně, která se opírala toliko o nepodložená tvrzení, proto musela být zamítnuta. Odvolací správní orgán poukázal na § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, s tím, že bylo povinností žalobkyně, aby předložila důkazy k prokázání tvrzení o pozbytí státního občanství, či o existenci objektivních překážek bránících jí opatřit si cestovní doklad u zastupitelského úřadu Kazašské republiky případně, aby doložila důvodnost svých obav z kontaktu se zastupitelským úřadem. Stejně jako správní orgán I. stupně shledal odvolací správní orgán nadbytečným provádění důkazu výslechem žalobkyně a jejího manžela, když jeho smyslem není splnění povinnosti tvrzení o rozhodujících skutečnostech. Ve vztahu k návrhu žalobkyně na připojení spisů o udělení doplňkové ochrany a jejím prodloužení odvolací správní orgán rovněž neshledal důvody, pro které byla žalobkyni

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

dříve udělena doplňková ochrana, relevantními pro vydání cizineckého pasu, když se žalobkyně doplňkové ochrany vzdala, aby získala povolení k trvalému pobytu. K námitce žalobkyně ohledně pravdivosti oficiálních informací zastupitelského úřadu k postupu při vydávání cestovního pasu odvolací správní orgán poukázal na to, že z těchto nevyplývá, že by se děti žalobkyně, které jsou bez státního občanství, musely stát občany Kazašské republiky, bude-li žalobkyně žádat o vydání cestovního dokladu. Ve vztahu k námitce nepřiměřenosti zásahu do rodinného a osobního života žalobkyně odvolací správní orgán zdůraznil, že žalobkyně není nucena za účelem opatření cestovního dokladu vycestovat z území České republiky a v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno shledat obavy žalobkyně z návštěvy zastupitelského úřadu opodstatněnými. Žalobkyni není odepřena možnost cestovat po území České republiky i bez platného cestovního dokladu, nesplnila-li podmínky pro vydání cizineckého pasu, nemá toto dopad na její pobytové oprávnění, může nadále žít se svou rodinou a realizovat svůj rodinný život na území republiky a znovu za podmínek stanovených zákonem žádat o vydání cizineckého pasu (může prokázat, že je osobou bez státní příslušnosti, případně může prokázat, že zastupitelský úřad jí odmítl vydat cestovní doklad).

10. Podle § 113 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v planém znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) cizinecký pas vydá ministerstvo na žádost cizince a) který pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu, nemá platný cestovní doklad a doloží, že si jej nemůže nezávisle na své vůli opatřit, b) který je oprávněn k trvalému pobytu podle § 87, pokud nemá platný cestovní doklad, c) požívajícího dočasné ochrany podle zvláštního právního předpisu, který není držitelem cestovního dokladu, d) jemuž byla udělena doplňková ochrana podle zvláštního právního předpisu.
11. Podle § 45 odst. 1 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), musí mít žádost náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá.
12. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
13. Podle § 53 odst. 5 správního řádu je předložení listiny v případech a za podmínek stanovených zvláštním zákonem možné nahradit čestným prohlášením účastníka nebo svědeckou výpovědí.
14. Ze shora citovaného ustanovení je zřejmé, že cizinecký pas podle § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze vydat cizinci pobývajícímu na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu pouze tehdy, pokud 1) nemá platný cestovní doklad a zároveň 2) doloží, že existuje objektivní, na vůli cizince nezávislá překážka (překážky), která mu zcela znemožňuje, aby si takový doklad opatřil. V případě absence některé z uvedených podmínek nelze cizinci cestovní doklad podle tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců vydat.
15. V řízení zahájeném žádostí žalobkyně bylo osvědčeno, že žalobkyně je cizinkou pobývající na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, která nemá platný cestovní doklad, když cizinecký pas č. C0005302, který jí byl vydán v souvislosti s doplňkovou ochranou, pozbyl platnosti dne 1. 3. 2021 a cestovní doklad Republiky Kazachstán, s nímž do České republiky 4. 4. 2006 přicestovala, pozbyl platnosti uplynutím doby dne 13. 3. 2015. Z dokladů založených ve správním spisu vyplývá, že žalobkyně dne Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

6. 4. 2006 požádala v ČR o azyl, její žádosti o azyl nebylo vyhověno. Dne 21. 3. 2011 jí byla poskytnuta tzv. doplňková ochrana podle § 14a až §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, která byla následně opakovaně prodlužována, a to naposledy do 14. 12. 2023. Mezinárodní ochrana žalobkyně zanikla dne 1. 3. 2021 podle § 18 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tj. písemným prohlášením o vzdání se doplňkové ochrany. Žalobkyně se vzdala doplňkové ochrany, aby mohla získat povolení k trvalému pobytu, neboť podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je osoba, která v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců požívá doplňkové ochrany, vyloučena z působnosti zákona o pobytu cizinců. Žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu bylo vyhověno.
16. Z žádosti žalobkyně o vydání cizineckého pasu vyplývá, že tato tvrdila dva důvody, pro které si nemůže obstarat pas, a to: 1) že od roku 2009 není občankou Republiky Kazachstán, když ztratila občanství přímo ze zákona, neboť se tři roky nehlásila bez závažného důvodu zastupitelskému úřadu Kazašské republiky, což mělo být doloženo čl. 21 zákona o občanství Republiky Kazachstán ze dne 20. 12. 1991, č. 1017-XII, a 2) že má obavy kontaktovat zastupitelský úřad Republiky Kazachstán za účelem získání dokladu o pozbytí státního občanství, či za účelem vydání cestovního pasu, neboť její rodina opustila Kazachstán z důvodu pronásledování. Konkrétní skutečnosti o tom, co jí brání osobně se dostavit na zastupitelský úřad, resp. o tom, co jí, či její rodině hrozí v souvislosti s osobní návštěvou zastupitelského úřadu, žalobkyně nepopsala.
17. Správní orgány shledaly, že žalobkyně nesplnila podmínku spočívající v doložení, že si nemůže cestovní doklad opatřit z důvodů nezávislých na své vůli. Zákonem použité spojení „důvody na vůli cizince nezávislé“ představuje neurčitý právní pojem, jenž vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154 tak, že: „neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra ‘uvážení’ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu.“ Jedná se tedy o pojem, který nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Správnímu orgánu je poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoliv. V podmínkách ustanovení § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze pod pojem „důvody na vůli cizince nezávislé“ zahrnout takové situace, kdy je objektivně nemožné, aby si dotčený cizinec vlastním jednáním u orgánu domovského státu opatřil cestovní doklad, respektive kdy na tom nelze pro mimořádné skutkové okolnosti spravedlivě trvat.
18. Soud přisvědčil závěru správních orgánů, že žalobkyní uplatněný důvod, a to, že nechce kontaktovat zastupitelský úřad Kazašské republiky v České republice s žádostí o vydání potvrzení o ztrátě občanství tohoto státu, nebo s žádostí o vydání cestovního dokladu z obavy před nespecifikovaným postupem orgánů tohoto státu proti členům její rodiny, s poukazem na to, že žalobkyni byla v minulosti přiznána mezinárodní ochrana (doplňková ochrana), není důvodem nezávislým na její vůli ve smyslu § 113 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jej lze překonat vlastním přičiněním žalobkyně. Soud v této souvislosti zejména zdůrazňuje, že žalobkyně ani konkrétně netvrdila, jaká újma jí hrozí
- Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

v souvislosti s osobní návštěvou zastupitelského úřadu (v situaci, kdy toto nevyplývá z informací shromážděných správním orgánem I. stupně), a ani nedoložila, že podání žádosti o vydání potvrzení o ztrátě občanství republiky je nutně spojeno s osobní návštěvou žalobkyně na zastupitelském úřadě.

19. Soud, stejně jako správní orgán si je vědom toho, že „obavy“, resp. „strach“ jsou subjektivní kategorií obtížně doložitelnou, nelze však pominout, že povinností žalobkyně bylo, aby řádně tvrdila zcela konkrétní důvody těchto obav (konkrétně popsala příčiny obav, popsala jí hrozící následky podání žádosti u zastupitelského úřadu) a tyto důvody doložila, tak aby bylo možno alespoň s jistou mírou pravděpodobnosti usuzovat, že v souvislosti s podáním žádosti zastupitelskému úřadu o cestovní pas, či potvrzení o ztrátě občanství hrozí žalobkyni nebezpečí vážné újmy (tj. jsou zde okolnosti, pro které na žalobkyni nelze spravedlivě požadovat, aby žádost podala). Žalobkyně ač k tomu byla správním orgánem I. stupně vyzvána, svá tvrzení nekonkretizovala, ani k těmto neoznačila žádné důkazy. Dle odvolacího soudu takovým důkazem nemohl být spis týkající se doplňkové ochrany žalobkyně a jejího prodlužování, když nelze zaměňovat důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany s důvody pro vydání cizineckého pasu v situaci, kdy se žalobkyně dříve poskytnuté doplňkové ochrany výslovně vzdala a požádala o povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně, když se rozhodla pro jiný pobytový status, si musela být vědoma, že s tímto nejsou spojeny výhody poskytované osobám s mezinárodní ochranou. Správní orgány naopak musely vycházet z toho, že se žalobkyně v souvislosti s žádostí o trvalý pobyt vzdala doplňkové ochrany, čím fakticky deklarovala absenci další potřeby své mezinárodní ochrany před orgány Kazašské republiky. Nahrazovala-li pak v řízení o vydání cizineckého pasu konkrétní tvrzení o nebezpečí, které jí ze strany zastupitelského úřadu hrozí v souvislosti s podáním žádosti o potvrzení o ztrátě občanství, či podáním žádosti o vydání cestovního pasu, pouhým odkazem na obsah spisů týkající se jí v minulosti poskytnuté doplňkové ochrany, nelze dojít k závěru, že tvrdila skutečnosti rozhodné, tj. objektivní důvody, které jí brání obstarat si cestovní pas jinak. Zde je třeba zdůraznit, že povinnost správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro vydání cizineckého pasu nemůže být dána tam, kde žadatel dostatečně konkrétně netvrdí relevantní skutečnosti, neboť správní orgán nemá povinnost vyhledávat právně relevantní důvody pro vyhovění žádosti, které žadatel neuplatnil, leží-li v řízení o vydání cizineckého pasu na žadateli břemeno tvrzení (stejně jako povinnost důkazní, pakliže zákon mu ukládá povinnost „doložit“). Toto je odrazem skutečnosti, že správní orgán je oprávněn toliko hodnotit skutečnosti – důvody žadatelem uvedené, nikoliv tyto důvody aktivisticky vyhledávat. Zde je třeba rovněž doplnit, že je zjevně nesprávným závěr žalobkyně, že byla-li jí v minulosti poskytnuta doplňková ochrana, které se žalobkyně následně vzdala, lze se z ní plynoucích výhod dovolávat navždy. Odkazovala-li žalobkyně v souvislosti s doplněním rozhodných skutečností na svůj účastnický výsledek, je třeba přisvědčit správním orgánům v závěru, že důkaz výsledkem účastníka není určen k uvádění tvrzení o rozhodných skutečnostech. Ve vztahu k žalobkyni navrhovanému výsledku manžela je odvolací soud toho názoru, že jeho provedení je při absenci konkrétních tvrzení nadbytečné, když současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že rovněž manžel žalobkyně podal stejně odůvodněnou žádost o vydání cizineckého pasu, a v řízení o této žádosti vystupuje jako účastník řízení, tudíž sám je zainteresován na výsledku předmětného řízení.
20. K tvrzení žalobkyně, že pozbyla občanství republiky Kazachstán, soud rovněž přisvědčil správním orgánům, že žalobkyně toto nijak nedoložila, ani neoznačila důkazy způsobilé toto tvrzení prokázat, když odkaz na čl. 21 zákona o státním občanství Republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

Kazachstán

č.

1017-XII ve znění do 21. 7. 2011 tuto skutečnost nedokládá. Ze znění uvedeného zákona o státním občanství Republiky Kazachstán vyplývá, že ustanovení čl. 21 bod 4), které stanovilo jako důvod ztráty občanství, pokud se osoba s trvalým pobytem mimo Republiku Kazachstán nezaregistrovala na konzulátu (bez důvodů zřetele hodných) po dobu tří let, bylo zrušeno s účinností od 22. 7. 2011. Navíc ze znění zákona vyplývá, že nedůvodné nehlášení se ve lhůtě tří let na příslušném konzulátu bylo pouze jedním z důvodů pozbytí občanství. S uplynutím této lhůty není automaticky spojen zánik občanství, jak předestřela žalobkyně, když toto zaniklo až registrací jeho ztráty státními orgány zákonem stanoveným způsobem (čl. 37 zákona). Soud je proto shodně jako správní orgán toho názoru, že žalobkyně jí odkazovaným zákonem o státním občanství Republiky Kazachstán č. 1017-XII nedoložila, že není občankou Republiky Kazachstán, neboť ze zákona nevyplývá, že k zániku občanství dochází prostým uplynutím doby tří let, po kterou se nenahlásila zastupitelskému úřadu a žalobkyně nedoložila, že došlo k učinění aktu příslušným orgánem státu. Z uvedeného důvodu byl správným postup správních orgánů, když neprovedly k návrhu žalobkyně důkaz jejím výsledkem, ani výsledkem jejího manžela, které žalobkyně označila jako důkazy toliko k prokázání naplnění důvodu pro ztrátu občanství. Žalobkyně, ač byla správním orgánem I. stupně vyzvána k doložení dokladu o pozbytí občanství, takový důkaz nepředložila, ani neuvedla konkrétní skutečnosti, které jí v tom brání, kdy takové skutečnosti nevyplývaly ani z podkladů pro rozhodnutí shromážděných správním orgánem I. stupně. S ohledem na uvedené soud přisvědčil správním orgánům, že žalobkyně v řízení nedoložila, že ztratila občanství Republiky Kazachstán, a proto si nemůže zajistit cestovní doklad tohoto státu.

21. V daném kontextu soud uvádí, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí seznatelně ztotožnil s hodnocením věci provedeným správním orgánem I. stupně, přičemž se též vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně a vysvětlil úvahy, kterými se řídil při jejich posouzení a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je třeba hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro úplnost soud připomíná, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
22. Správní orgány se k námitce žalobkyně rovněž dostatečně vypořádaly s přiměřeností zásahu rozhodnutí o nevydání cizineckého pasu do rodinného a soukromého života žalobkyně. Soud přitom dospěl ke shodným závěrům, a to že zamítnutí žádosti pro nesplnění zákonem stanovených podmínek pro jeho vydání, nemůže představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, pakliže toto nijak neovlivňuje její pobytový status a neznemožňuje jí získat cestovní doklad státu, jehož je občankou, či za splnění zákonem stanovených podmínek získat cizinecký pas. K tomuto soud uvádí, že žalobkyně v žalobě neuvedla žádné okolnosti, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že by rozhodnutí o žádosti o vydání cizineckého pasu mohlo představovat samostatný zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, když touto okolností není bez dalšího skutečnost, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU. Zejména vyplývá-li z žalobkyní odkazované Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES, že touto nejsou dotčeny předpisy o cestovních dokladech, tj. podmínění cestování

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

obstaráním si cestovního dokladu státu, jehož je žalobkyně státní příslušnicí při nesplnění podmínek pro vydání cizineckého pasu, za takový zásah považovat nelze.

23. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobu v mezích žalobních bodů soud vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. června 2022

JUDr. Jana Nováková v. r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Janou Novákovou ve věci

žalobkyně: **B. Z.**, narozená dne „X“
státní příslušnost Republika Kazachstán
bytem „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2021, č. j. MV-160054-4/SO-2021

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. června 2022, č.j. 195A 5/2021-24 se opravuje tak, že se nesprávně uvedené datum vyhlášení „8. června 2022“ nahrazuje správným „6. června 2022“.

Odůvodnění:

1. Dne 6. 6. 2022 Krajský soud v Ústí nad Labem postupem podle § 49 odst. 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vyhlásil vyvěšením zkráceného písemného vyhotovení bez odůvodnění rozsudek ve věci vedené u něho pod sp. zn. 195A 5/2021. V písemném vyhotovení rozsudku bylo v důsledku chyby v psaní uvedeno nesprávně datum jeho vyhlášení, kdy místo správného označení dle vyhlášení „6. června 2022“ bylo uvedeno „8. června 2022“.
2. Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
3. Přestože se jedná o opravu zjevné nesprávnosti, která se netýká výroku rozsudku, ale jiné jeho části (data vyhlášení), jenž není významná z hlediska výroku rozsudku, bylo třeba vydat opravné usnesení, neboť s ohledem na doručování rozsudku elektronicky – do datových schránek účastníků, nelze opravu provést ve stejnopisech rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. června 2022

JUDr. Jana Nováková v.r.
předsedkyně senátu